

PARAULA I VIDA

«Qui estima coneix Déu... perquè Déu és Amor» (1Jn 4,7)

La coincidència de l'inici del mes dedicat al **Sagrat Cor** i el diumenge de la **Santíssima Trinitat** em porten a animar-vos a entrar en el misteri de Déu, pel camí del millor coneixement, el de l'amor. El Misteri de Déu que Jesucrist ens ha revelat amb el seu Misteri pasqual, ens ve a l'encontre com un misteri del Déu Únic que és Trinitat Santa. Comunió de les tres persones divines, en una Unitat perfecta. «Un sol Déu, un sol Senyor; no una sola persona, sinó tres en una sola substància... (Per això) adorem la vostra essència única, les persones distintes i la

seva idèntica majestat» (*Prefaci de la Sma. Trinitat*). Aquestes veritats de la fe, les creiem amb confiança humil, malgrat que són complexes i difícils d'explicar. Però les vivim del tot, quan estimem de veritat Déu i el pròxim, ja que «qui estima coneix Déu... perquè Déu és Amor» (1Jn 4,7).

Déu és la font de tot Amor. És l'Amor. Dintre seu batega un misteri d'Amor Personal. Durant tot aquest mes de juny, quan anirem pregant al Sagrat Cor de Jesús, demanem-li que ens vulgui revelar l'Amor de Déu, tal com Ell el viu. Que ens perdoni, que obri el misteri del

seu amor crucificat, que ens ensenyi a viure la pobresa i sobretot la confiança i l'abandó a les mans del Pare, però... demanem que ens doni el coratge d'anunciar l'Amor de Déu a tothom, que és el nucli de la «nova evangelització».

El beat Joan Pau II ensenyava: «L'home és estimat per Déu! Aquest és el simplicitat i sorprenent anunci del qual l'Església és deutora respecte de l'home. La paraula i la vida de cada cristià, poden i han de **fer ressonar aquest anunci: Déu t'estima, Crist ha vingut per tu; per a tu Crist és "el Camí, la Veritat, i la Vida"** (Jn 14,6). Aquesta nova evangelització està destinada a la *formació de comunitats eclesials mades*, en les quals la fe aconsegueixi alliberar i realitzar tot el seu original significat d'adhesió a la persona de Crist i al seu Evangeli, de trobada i de comunió sacramental amb Ell, d'existència viscuda en la caritat i en el servei.» (*Christífides laici*, de 1988, núm. 34).

El nucli més fonamental del que hem de proclamar als qui viuen sense fe, als qui dubten, als qui no creuen o s'han allunyat de Déu... és l'amor misericordiós de Déu per cada un d'ells, mostrar que Déu els estima. Millor encara, és anunciar que Déu mateix és Amor, i que els qui estimen, el coneixen i ja estan en el camí bo de la seva trobada. Amb paraules penetrants i convincents que es facin veritat per les obres que les acompanyin. Mai no en quedaran decebut. I són tants els qui esperen trobar consol, esperança, alegria i sentit en les seves vides...! La festa de la Santíssima Trinitat, i la pregària al Sagrat Cor de Jesús que vivim durant el mes de juny, no són unes devocions més. Hi trobem l'accés al més profund de Déu mateix, i per això hem de fomentar i de viure l'abandó confiat al Senyor i la consagració de les nostres vides a Crist: «**Sagrat Cor de Jesús, en Vós confio!**»... Dir-ho sovint, amb confiança, amb esperit de sacrifici reparador de les ofenses d'amor i les ingrituds que li fem...

L'amor és etern. Sta. Teresa de l'Infant Jesús aconsella: «Mirem únicament el moment present! Un instant és un tresor! Un sol acte d'amor ens farà conèixer millor Jesús..., ens acostarà a ell per tota l'eternitat!» (*Carta 89*).

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Nou doctor de l'Església universal

▶ Davant la propera proclamació de sant Joan d'Àvila (Almodóvar del Campo, 1499 - Montilla, 1569) com a doctor de l'Església universal, la Conferència Episcopal Espanyola ha publicat un missatge per donar a conèixer aquest gran sant. Joan d'Àvila, conegut també com *el mestre Àvila*, va ser un gran missioner dels pobles i ciutats d'Andalusia, La Manxa i Extremadura. La frase més coneguda d'ell és aquesta: «Sàpiguen tots que el nostre Déu és Amor.» Va escriure un famós tractat de vida espiritual titulat *Audi, filia*. Fou company i conseller de sant Ignasi de Loiola, sant Joan de Déu, sant Francesc de Borja, sant Joan de la Creu, sant Pere d'Alcàntara o santa Teresa de Jesús, entre d'altres. Impulsà sempre la reforma de l'Església per fer-la més fidel a l'Evangeli. Fins ara, els doctors de l'Església o grans mestres

de la fe són 33, entre els quals hi ha sant Isidor de Sevilla, sant Joan de la Creu i santa Teresa de Jesús.

GLOSSA

Una resposta generosa

Aquests darrers dies he coincidit amb tres persones amb una actitud d'amor i servei originària d'una mateixa arrel: l'amor generós als pares i als avis. Les tres persones són veïnes del meu barri. Coincideixo amb elles sovint, a hores diferents però semblants amb cadascuna. La primera és una senyora casada, amb família, encara en edat laboral i amb feina, a la qual em trobo alguns vespres quan torno a casa. Quan surt de casa seva, a aquesta hora, ho fa amb una finalitat concreta: anar a casa del seu pare, ja gran i amb poca mobilitat, per donar-li el sopar. Ho podria fer la persona que en té cura, però ella vol oferir-li aquest servei. La segona persona és un mossèn. La seva mare, necessitada d'una atenció especial i continuada, fa un temps que viu en una residència assistida. Migdia i vespre —hem coincidit en ambdós moments— la mare menja ajudada pel seu fill, cada dia. La tercera és una noia jove, tot just acabada la carrera i que fa poc ha començat a treballar. Dóna el sopar a l'àvia paterna, que viu a la llar familiar. És la possibilitat que ha trobat per alleugerir una mica la feina de la seva mare, que té la cura més directa de l'àvia.

Es parla sovint de les responsabilitats dels pares envers els fills, sobretot

en la infantesa, adolescència i primera joventut. Hi ha també, però, unes responsabilitats dels fills envers els pares, especialment quan aquests es veuen afectats per la fragilitat de la vellesa o per la malaltia. És el moment d'oferir reconfort, pau, esperança i coratge; és el moment de donar ajuda material, moral i espiritual per superar el desànim, la solitud, l'angoixa i les pors. La proximitat de la família, l'escalf dels éssers estimats en aquestes situacions pot alleujar el sofriment i donar-li un sentit nou. Alhora, la resposta generosa i compartida a les limitacions i necessitats dels pares o avis apropa els membres de la família, reforça l'harmonia familiar. L'agraïment envers els qui ens han donat molt, començant per la vida, és una justa correspondència al seu amor. «Fill meu, acull el teu pare quan sigui vell, no l'entristeixis durant tota la seva vida. Si perd el seny, sigues comprensiu; no el tractis amb menyspreu, tu que et trobes en la plenitud de les forces. Déu no oblidarà que t'hagis apiadat del teu pare» (*Sir 3,12-14*). Si està al nostre abast, no es poden obviar aquestes responsabilitats i cal respondre generosament segons les circumstàncies i possibilitats de cadascú.

Enric Puig Jofra, SJ

Joan XXIII: el Concili i la primacia de Déu

«No ha estat pas per un atzar que el Concili comencés per l'esquema sobre la Sagrada Litúrgia, que tracta de les relacions de l'home amb Déu. Aquestes relacions són de l'ordre més elevat; i cal que s'estableixin sobre la base sòlida de la revelació i del magisteri apostòlic, per tal de servir per al bé de les ànimes en aquella amplada de visió, que no s'ha d'assemblar en res amb la facilitat o amb la pressa.»

(Del discurs de Joan XXIII el 8 de desembre de 1962, al final de la primera sessió del Concili Vaticà II)

LA SANTÍSSIMA TRINITAT

► Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 4,32-34.39-40)

Moisés digué al poble: «Recorre totes les èpoques que t'han precedit, des del dia que Déu creà l'home sobre la terra, investiga d'un cap a l'altre del cel, a veure si mai ha succeït un fet tan gran com aquest, si mai s'ha sentit dir que un poble hagi escoltat la veu de Déu que li parlés d'enmig del foc, com tu l'has escoltada, i hagi continuat en vida; si mai s'ha sentit dir que cap déu hagi intentat d'anar a treure per a ell un poble que vivia en poder d'un altre, combatent contra l'opressor amb senyals i prodigis, amb mà forta i braç poderós, amb fets esglaiadors i extraordinaris, com el Senyor, el vostre Déu, ho ha fet per vosaltres a Egipte, i vosaltres ho heu vist amb els vostres ulls. Reconeix avui que el Senyor és l'únic Déu: ni dalt al cel ni aquí baix a la terra no n'hi ha d'altre; recorda-ho sempre en el teu cor. Compleix els seus decrets i els seus manaments que jo et dono avui, perquè siguis feliç amb els teus descendents, i visquis molts anys en el país que el Senyor, el teu Déu, et dona per sempre.»

► Salm responsorial (32)

R. *Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

La paraula del Senyor ha fet el cel, / amb l'alè de la boca ha creat l'estelada; / a una paraula seva tot començà, / a una ordre d'ell, tot existí. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,14-17)

Germans, tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut pas un esperit d'esclaus que us faci viure una altra vegada en el temor, sinó un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abbà, Pare!». Així l'Esperit s'uneix al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu. I si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que sofrim amb ell per arribar a ser glorificats amb ell.

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 28,16-20)

En aquell temps, els onze deixebles se n'anaren cap a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat.

En veure'l es prosternaren. Alguns, però, dubtaren. Jesús s'acostà i els digué: «Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra. Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyeu-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.»

► Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 4,32-34.39-40)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «Pregunta, pregunta a los tiempos antiguos, que te han precedido, desde el día en que Dios creó al hombre sobre la tierra: ¿hubo jamás, desde un extremo al otro del cielo, palabra tan grande como esta?; ¿se oyó cosa semejante?; ¿hay algún pueblo que haya oído, como tú has oído, la voz del Dios vivo, hablando desde el fuego, y haya sobrevivido?; ¿algún Dios intentó jamás venir a buscarse una nación entre las otras por medio de pruebas, signos, prodigios y guerra, con mano fuerte y brazo poderoso, por grandes terrores, como todo lo que el Señor, vuestro Dios, hizo con vosotros en Egipto, ante vuestros ojos?

Reconoce, pues, hoy y medita en tu corazón, que el Señor es el único Dios, allá arriba en el cielo, y aquí abajo en la tierra; no hay otro. Guarda los preceptos y mandamientos que yo te prescribo hoy, para que seas feliz, tú y tus hijos después de ti, y prolongues tus días en el suelo que el Señor, tu Dios, te da para siempre.

► Salmo responsorial (32)

R. *Dichoso el pueblo que el Señor se escogió como heredad.*

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

La palabra del Señor hizo el cielo; / el aliento de su boca, sus ejércitos, / porque él lo dijo, y existió, / él lo mandó, y surgió. R.

Los ojos del Señor están puestos en sus fieles, / en los que esperan en su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor; / él es nuestro auxilio y escudo; / que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

La Santíssima Trinitat. Pintura de Lorenzino di Bicci. Museu de Belles Arts, Tours (França)

► Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Romanos (Rm 8,14-17)

Hermanos: Los que se dejan llevar por el Espíritu de Dios, esos son hijos de Dios. Habéis recibido no un espíritu de esclavitud, para recaer en el temor, sino un espíritu de hijos adoptivos, que nos hace gritar: «¡Abba!» (Padre). Ese Espíritu y nuestro espíritu dan un testimonio concorde: que somos hijos de Dios; y, si somos hijos, también herederos; herederos de Dios y coherederos con Cristo, ya que sufrimos con él para ser también con él glorificados.

► Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 28,16-20)

En aquel tiempo, los once discípulos se fueron a Galilea, al monte que Jesús les había indicado. Al verlo, ellos se postraron, pero algunos vacilaban. Acercándose a ellos, Jesús les dijo: «Se me ha dado pleno poder en el cielo y en la tierra. Id y haced discípulos de todos los pueblos, bautizándolos en el nombre del Padre y del Hijo y del Espíritu Santo; y enseñándoles a guardar todo lo que os he mandado. Y sabed que yo estoy con vosotros todos los días, hasta el fin del mundo.»

COMENTARI

En el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant

Aquest any celebrem la festa de la Trinitat amb un text de Mateu.

Es tracta del final de l'evangeli i presenta una escena d'una solemnitat inusual. Jesús, mitjançant el missatge de la resurrecció que les dones transmeten als deixebles, els ha convocat a Galilea. Allà, en una muntanya, es troba amb ells, malgrat els dubtes i les indecisions que els preocupen.

Els envia en missió universal a fer deixebles de tots els pobles, ensenyant-los a guardar tot el que ell els ha ensenyat. El ritual d'iniciació per als cristians serà el baptisme en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant.

Galilea (el lloc privilegiat de l'actuació de Jesús), una muntanya (la del sermó, la de la transfiguració, la de les oliveres), l'ensenyament de Jesús (cinc llargs discursos que marquen l'evangeli com a fites), el baptisme com a ritual d'iniciació (de Jesús i dels deixebles): tot l'evangeli segons Mateu; fer deixebles de Jesús, de tots els pobles, ensenyant-los a guardar el que Jesús els ha ensenyat.

Però hi ha dues novetats en aquesta escena. Primer el baptisme en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant. Una fórmula trinitària inusual en el NT, però que expressa el missatge cristià en tota la seva plenitud. Estem en el cor de la missió cristiana dels primers segles i això se'n

diu tan aviat com abans de la fi del segle I. Tota una primícia.

Segon: «Jo em quedo amb vosaltres tots els dies fins a la fi de la història.» Ja en la festa de l'Ascensió varem recordar que aquest és el missatge dels finals de Mateu i de Lluc. És un missatge de consolació i de confiança. Jesús està «allà on hi ha dos o tres reunits en el seu nom» (Mt 18,20). La teologia del nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant té aquí un punt de referència insubstituïble. El marc és el de la missió cristiana. El context, el del baptisme. El mateix que avui dia. Seguim les petjades del cristianisme primitiu.

Oriol Tuñí, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): 2Pe 1,2-7 / SI 90 / Mc 12,1-12 ■ **dimarts**: 2Pe 3, 12-15a.17-18 / SI 89 / Mc 12, 13-17 ■ **dimecres** (■ Barcelona): 2Tm 1,1-3.6-12 / SI 122 / Mc 12,18-27 ■ **dijous**: 2Tm 2,8-15 / SI 24 / Mc 12, 28b-34 ■ **divendres** (□ Tortosa): 2Tm 3,10-17 / SI 118 / Mc 12,35-37 ■ **dissabte**: 2Tm 4,1-8 / SI 70 / Mc 12,38-44 □ **diumenge** vinent, el Cos i la Sang de Crist (lit. hores: 2a setm.): Ex 24,3-8 / SI 115 / He 9,11-15 / Mc 14,12-16. 22-26.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

23. El Credo i la fe trinitària de l'Església

Juntament amb la *successió apostòlica* (vegeu l'article anterior), l'Església antiga va trobar (no *inventar!*) dos elements bàsics a favor de la unitat: el cànon de l'Esclatada i l'anomenat Símbol de la fe.

Aquest últim és un breu sumari de continguts essencials de la fe sense entrar en detalls, que va assolir forma litúrgica en les diferents professions baptismals de l'Església primitiva. Aquest Símbol de la fe o Credo constitueix la veritable *hermenèutica* de l'Esclatada, la clau que obtenim d'ella mateixa per interpretar-la d'acord amb el seu esperit.

La unitat d'aquests tres elements constitutius de l'Església —el sagrament de la successió, l'Esclatada i el Símbol de la fe (*Credo*)— garanteix realment que la paraula pot ressonar amb autenticitat, «que la tradició és mantinguda amb fermesa» (cf. Bultmann). Naturalment, en l'evangeli de Joan no es parla d'aquesta manera dels tres puntals de la comu-

nitat dels deixebles, de l'Església. Tanmateix, amb la referència a la fe trinitària i al fet de ser enviats, hi ha col·locats els fonaments.

Els enviats tenen l'encàrrec d'intentar primerament, una vegada més, d'aplegar Israel entorn del Jesús ressuscitat. També per a Pau l'anunci comença sempre amb el testimoni davant els jueus, als quals va destinada la salvació en primer lloc. Però la destinació última dels enviats de Jesús és universal. «M'ha estat donat tot poder en el cel i la terra. Aneu, doncs, i feu deixebles tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyeu-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món» (Mt 28,18s).

«Sereu testimonis meus a Jerusalem, a tota la Judea i la Samaria i fins als extrems de la terra» (Ac 1,8). «Vés, jo t'enviaré lluny cap als pagans», diu el Ressuscitat finalment a Pau (Ac 22,21).

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

EN PAREJA

¿Pedimos ayuda?

«**H**emos llegado a la conclusión de que todavía nos amamos», «ya veremos qué pasa más adelante», «nos damos otra oportunidad»... son expresiones que oigo con frecuencia en la consulta. Son parejas que han decidido dar un frenazo a su vendaval de discusiones y combates a muerte.

Curiosamente, en bastantes casos es uno solo de los cónyuges quien toma la iniciativa de intentar el cambio y luego el otro se anima a participar. Puede ser el piloto o el copiloto del coche el que tenga la suficiente intuición para ver la necesidad urgente de enderezar la marcha del vehículo matrimonial. En mi experiencia esta es la situación más habitual. La causa es que ambos integrantes de la pareja raramente colaboran al mismo tiempo y siempre hay uno que está más capacitado para tomar la iniciativa; bien porque tenga un talento más optimista, una mayor disposición para mejorar la relación o simplemente sufra más y eso le motive más que al otro.

Sea por las razones que sean, la decisión de una pareja de perseverar en su compromiso de seguir juntos tiene gran importancia por *la decisión misma*, al margen de beneficios personales, familiares y sociales que de ella se desprendan. Esta determinación de la pareja implica el remodelar o sentar nuevas bases en la convivencia, evitar incurrir en errores del pasado y revitalizar la relación amorosa que estaba languideciendo o agonizando.

Tanto mi colega el doctor Víctor Llerena, experto terapeuta familiar, eficaz colaborador desde hace años en el despacho, como yo, nos alegramos vivamente y nos cargamos de energía positiva cuando nos vienen estas parejas que piden sincera ayuda para salir del atolladero.

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta;
En pareja, Ed. Pòrtic)

XI JORNADES INTERDIOCESANES DE CATEQUESI

Un Any de la Fe per impulsar la catequesi

Del 2 al 4 de juliol, al Seminari Diocesà de Vic

El Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC) celebrarà, del dia 2 al 4 de juliol, al Seminari Diocesà de Vic, les XI Jornades Interdiocesanes de Catequesi amb el títol «L'Any de la Fe per a impulsar la catequesi».

Aquestes Jornades inclouran les següents ponències:

- El context cultural i espiritual del Concili Vaticà II. Ponent: Mn. Ramon Prat
- El Concili què representa? Continguts. Ponent: Mn. Salvador Pié
- El Concili i la seva recepció. Ponent: Mn. Salvador Pié
- Nova evangelització. Ponent: Sr. Josep Maria Carbonell
- L'Any de la Fe, què demana a la catequesi. Ponent: Mons. Joan-Enric Vives
- Pedagogia del primer anunci per a una nova evangelització. Ponent: Mn. Xavier Morlans.
- Propostes per a la catequesi a partir de les ponències, a càrrec del SIC

Per a més informació podeu contactar amb la secretaria del SIC, de dilluns a divendres de 9 a 13 h, al telèfon: 933 021 041.

Montserrat Oriol

SANTORAL

3. ✠ Diumenge de la Santíssima Trinitat. Sant Carles Luanga i companys, mrs. a Uganda (1885-1887); sant Isaac, monjo i mr. a Còrdova; sant Justí, mr. a Burgos; santa Oliva, vg.; sant Joan Grande, rel. Hospitalari; santa Clotilde, reina francesa; beat Joan XXIII, papa.

4. Dilluns. Sant Pere Màrtir o de Verona, prev. dominicà i mr.; sant Francesc Caracciolo, prev., fund. Caraccioli (CRM, 1588); sant Hilari, bisbe; santes Noemí i Rut, sogra i nora, segons la Bíblia.

5. Dimarts. Sant Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda; sant Sanç (Sancho), noi mr. a Còrdova; santa Zenaida, vg.

6. Dimecres. Sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fund. premonstratencs (Opraem, 1120); sant Artemi,

l'esposa Càndida i la filla Paulina, mrs.; sant Marcel·lí Champagnat, prev., fund. Gns. maristes (FSM, 1817); sant Bertran d'Aquilea, bisbe; beat Josep M. Peris (1889-1936, nat a Cinctorres, bisbat de Tortosa), mr., rector del Seminari de Barcelona.

7. Dijous. Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prev., i Vistremond, monjo, mrs. a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.

8. Divendres. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·lòpe, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

9. Dissabte. Sant Efrem (306-373), diaca siríac i doctor de l'Església; sant Martí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna-Maria Taigi, mare de família.

ENTREVISTA

EVA FONTANALS

El valor del treball en equip

En la recerca de noves maneres d'arribar a infants i joves, el Grup Edebé —que fa més de cent anys que explica històries, educa i dóna coneixements a través dels llibres—, volent arribar «allà on són», va iniciar un nou projecte: Edebé Audiovisual. «Calien més finestres per arribar a les famílies i l'audiovisual n'és una de les més poderoses», afirma Eva Fontanals, directora d'Edebé Audiovisual Licensing. Fruit d'aquest treball ha nascut la seva primera producció, la pel·lícula *Els Cadells i el Codi de Marco Polo* —amb la participació de TVE—, que mostra una aventura espectacular amb una missió molt senzilla i real: «Ensenyar als nens i les nenes que, treballant en equip, es poden aconseguir grans objectius.»

Quins criteris seguïu per triar els projectes audiovisuals?

Edebé Audiovisual té la mateixa missió que el Grup Edebé. Rebem anualment més de 400 projectes i escollim amb precisió aquells que contenen valors morals i educatius afins. Comptem amb professionals experts en guió, continguts i en el mercat internacional que avaluen el potencial creatiu i comercial.

Quina és la clau perquè una història per a nens cridi l'atenció i s'assoleixi l'objectiu?

No hi ha un factor clau, sinó un conjunt de factors que han de funcionar de forma sòlida. No obstant això, la història és l'eix de tot i, si funciona, la resta servirà per fer-la créixer. Nosaltres seguim un principi molt bàsic: tot allò que aprenem divertint-nos és coneixement que perdura. Per això, procurem crear un context lúdic amb uns fonaments de valors sòlids. El cinema és una experiència immersiva per a l'espectador i, per tant, fa que els nostres missatges arribin amb força.

En concret, a *Els Cadells* es pretén transmetre el valor del treball en equip. Per què la recomana?

Una de les coses que més ens agrada d'*Els Cadells* és com ensenyen als infants que no calen poders especials per fer grans coses; només cal treballar en equip. Però a *Els Cadells i el Codi de Marco Polo* els nostres protagonistes van més enllà i també ens mostren la importància de protegir el patrimoni històric.

Oscar Bardají i Martín

Càritas Andorra alerta d'usuaris cada vegada més joves i amb poca formació

Càritas andorrana va presentar el 14 de maig la Memòria 2011 on es constata, d'una banda, l'augment progressiu dels últims dos o tres anys d'usuaris joves (35%) amb «molt poca formació i una experiència molt limitada en sectors molt concrets» va explicar durant la presentació pública de les dades la coordinadora de l'entitat, Txi-qui Bruna.

La memòria també remarca un increment de persones que estan soles i que signifiquen ja un 41% dels beneficiaris. «Són persones que porten molt de temps a Andorra però no han fet xarxa ni tenen la família aquí», ha manifestat Bruna. En ambdós casos, tenint en compte la situació del mercat laboral, la seva reinserció en la societat és molt complicada. Durant el 2011, Càritas va atendre un total de 1.232 persones o famílies en els seus programes socials d'àmbit nacional, un 5% més que el 2010, ja que «molta gent ha marxat del país», va explicar el president de l'entitat a Andorra, Agustí Font.

Visita als sacerdots residents a Balaguer

Acompanyat pel Vicari general i Rector de Balaguer Mn. Joan Pujol, l'Arquebisbe d'Urgell Joan-Enric Vives va visitar el dia 18 de maig a la tarda, els tres sacerdots jubilats assistits a la Residència St. Domènec de Balaguer: Mn. Pere Ribes, Mn. Josep Casas i Mn. Jaume Armengol. Actualment, amb els seus 97 anys, Mn. Ribes és el sacerdot més ancià de la Diòcesi.

Alumnes de Puigcerdà, Agramunt i Guissona guanyen el Concurs Bíblic d'enguany

La Daniela Vázquez del CEIP Alfons I de Puigcerdà, el Josep Ribalta del CEIP Macià-Companys d'Agramunt i la Gemma Turull de l'IES de Guissona van guanyar els primers premis individuals de la 27a edició del Concurs Bíblic a la diòcesi d'Urgell. Els premis es van lliurar el passat dissabte 19 de maig a les 11 del matí a la Casa del Bisbat, sota la presidència de l'Arquebisbe Mons. Joan-Enric Vives. Hi foren presents el Delegat d'Ensenyament de la diòcesi, Mn. Pepe Chisvert i els representants de la Federació de Cristians de Catalunya, entitat organitzadora del concurs.

Aquest concurs és una tradició al nostre bisbat, on aplega una gran quantitat de participants, amb un dels rànquings més alts de Catalunya. Enguany hi han participat 4.148 infants i joves de diverses edats en les categories de premi individual, premis per Escoles, premis de Catequesi, per Parròquies, el XIII Concurs de Dibuix, el IV Concurs Informàtic i el XXIII Concurs Bíblic de Redacció.

Hi han participat infants que cursen religió a les seves respectives escoles, o bé fan catequesi. Els canalitzadors de la participació en aquest certamen són els mestres i professors de religió i també els rectors de les parròquies. Algunes de les parròquies tenen una llarga tradició en participació, com la d'Andorra la Vella, que s'ha endut diversos guardons al llarg dels anys: en aquesta edició, ha estat un infant de catequesi que s'ha endut el premi individual d'aquesta modalitat, Ageda Babot. Per primera vegada, un alumne de l'IES Joan Brudieu de La Seu d'Urgell rebrà una distinció (d'un accèssit) en la modalitat del Concurs de Dibuix, Guillem Sánchez Moliné.

D'altres premiats són les escoles Col·legi Nostra Senyora del Carne de Balaguer, la BAC de la Cerdanya, d'Alp, i l'Escola Vedruna de Puigcerdà en la categoria de premis per escoles; la parròquia de Santa Maria de Barbens, que enguany ha obtingut el primer premi del Concurs per Parròquies. El XIII Concurs de Dibuix ha estat guanyat en el primer lloc per Aleix Filloy del CEIP Garona de Vielha, en el segon lloc Zaira Ordáñez del CEIP Sol Naixent de Cubells i en el tercer lloc Ariadna Poyato, de l'INS de Tremp. Pere Minguella, del col·legi Anna M. Janer de Santa Coloma, a Andorra la Vella ha guanyat el IV Concurs Informàtic. I Begoña Ripoll també del col·legi Anna M. Janer ha guanyat el primer premi del grup A del XXIII Concurs Bíblic de Redacció.

Ràdio Estel, programació premiada

El programa PUNT.ORG, de Ràdio Estel, que presenta i dirigeix Joan Ortiz ha estat enguany guardonat amb el premi Ràdio Associació a la millor proposta d'innovació, per aconseguir un nou model de programa que apunta l'anàlisi crítica del sistema en què vivim, a partir de l'acció ciutadana i el canvi social, i microfinançat per la mateixa audiència. El lliurament del guardó es va fer durant una gala celebrada el 10 de maig a l'auditori de l'ONCE de Barcelona.

Marxa de nit a Montserrat

90 nois i noies d'Andorra, La Seu i Balaguer, la majoria dels col·legis Janer, Vedruna i La Salle, van fer el pelegrinatge nocturn des de Rubió (L'Anoia) fins a Montserrat la nit del 5 al 6 de maig.

Una nit de gran bellesa, acompanyats per la lluna plena que va il·luminar tots els participants, i va fer innecessàries les lents.

Els joves van viure aquesta experiència de camí vers la Mare de Déu d'una manera molt bonica: parlant, compartint, cantant, esforçant-se i traient el millor d'ells mateixos. A dos quarts de cinc del matí, en una de les aturades, els nois i noies van prendre un brou calent i pa amb tomàquet i embotit. A quarts de vuit del matí van començar a arribar a Montserrat els primers del grup.

LA MISSA

Per què hem d'anar a missa el diumenge? (V)

La gran raó per la qual cal anar a missa el diumenge és per amor a Déu, perquè estimem Déu a qui volem adorar i glorificar. El lloem per la seva grandesa, per les seves obres i prodigis que ha creat amb tanta bellesa i pulcritud. Volem ser agraïts pels nombrosos beneficis i gràcies que d'Ell hem rebut, fins i tot sense haver-li ho demanat.

Anem a la missa dominical per escoltar amb atenció la Paraula de Déu i així poder-hi conformar el nostre pensament i les nostres obres. Oferir al Pare del cel el sacrifici del seu Fill Jesús, que vessà la sang per nosaltres, perdonant els pecats de tots els homes de tots els temps i de tots els llocs.

A la missa dominical, presentem a Déu les nostres súplices i necessitats, demanant que ens concedeixi el que més necessitem. Cada diumenge, a l'Eucaristia, oferim el sacrifici de Jesús, pregant perquè els nostres difunts siguin purificats de les seves faltes i així puguin ser admesos a la felicitat eterna del cel. Participant a la missa dominical, rebem i mengem el mateix cos i sang de Jesús perquè sigui l'aliment que transformi la nostra vida tot seguint el pelegrinatge d'aquesta terra fins arribar al cel. A més, la participació a la missa dominical no és un fet isolat i individual, sinó que és una celebració comunitària que ens uneix al cos místic de Crist, cap de tota l'Església.

Totes aquestes raons són prou profundes i importants perquè no deixem la missa dominical ni escatimem el temps que hi dediquem, lamentant-nos de les misses llargues com si ens sabés greu de dedicar el nostre petit temps a estar amb el Senyor.

Sentim-nos contents i agraïts de poder dedicar part del nostre temps a Déu a qui estimem i de qui rebem la gràcia i la felicitat que anhelem i cerquem. Expliquen que un dia santa Teresa d'Àvila va demanar a Jesús quina cosa podria fer que a Ell li agradés, i Jesús li digué: «Vés i participa en una missa.»

Mn. F. Xavier Parés
Delegat diocesà de Litúrgia